

HỒI 29**LÊ ĐÌNH TẢO HUYỆT****C**

hu Á Nam vội vàng nói:

- Không! Lão tặc này nương mấu của ta, Chính Anh ca và ta đều phải dạy cho hắn một bài học mới cam tâm. Cho nên người không cần phải quan tâm đến, trước tiên hãy giúp bọn ta xông ra khỏi đường hầm này được rồi.

Hô Diên Kỳ cười khổ sở nói:

- Tình hình này ta biết nhưng ta muốn nói một điều, hiện tại trong võ lâm bao gồm luôn cả ta nếu như đơn đả độc đấu thì không có ai là đối thủ của hắn cả.

Thuần Vu Khôn cười nhạt nói:

- Lão đã biết rõ như thế, vậy tại sao còn dám lớn tiếng cùng ta thí mạng?

Hô Diên Kỳ cười nói:

- Chí ít ta cũng có thể làm tiêu hao hai phần ba chân lực của người. Đến lúc ấy bọn họ ra tay, ta nghĩ sẽ bớt đi được nhiều phiền phức.

Tiếp theo lão đưa mắt nhìn Hô Diên Mỹ cười gượng nói:

- Mỹ Mỹ! Trong cuộc đời ta điều mà ta cảm thấy không an tâm nhất chính là nàng. Nhưng những việc trước mắt không thể bỏ qua được, thực sự ta không có thời gian để quan tâm đến nàng.

Hô Diên Mỹ cười đáp:

- Những chuyện đã qua đừng nhắc đến nữa, bây giờ lão hãy mau giúp bọn họ thoát ra khỏi chỗ này.

Hô Diên Kỳ gật đầu đáp:

- Được!

Tiếp theo, lão trầm giọng quát:

- Mở cửa mau!

Nhưng lời nói của lão chẳng có phản ứng gì cả.

Ngược lại Thuần Vu Khôn nhếch mép cười nói:

- Lão quên rằng ai là chủ nhân ở đây à!

Hô Diên Kỳ cười gượng gạo nói:

- Ngoài thí mạng ra, ta không còn cách gì có thể giúp bọn người cả.

Nói dứt câu này, lão nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Bây giờ Thuần Vu Khôn để ta lo liệu còn hai vị lo thu dọn bọn sát thủ, chỉ cần tiêu diệt bọn chúng xong là có thể thoát ra ngoài...

Đột nhiên có âm thanh của Cổ Phi Quỳnh từ ngoài đường hầm truyền âm vào:

- Bảo chủ, nghe nói lão gia đã đến đây?

- Đúng vậy.

Thuần Vu Khôn tiếp lời:

- Ta nghi lão đã luyện thành công phu Di Căn Di Huyệt.

Cổ Phi Quỳnh tiếp giọng:

- Cần thiếp vào giúp một tay không?

- Không cần, chỉ cần nàng cùng với Lãnh Vô Tình trấn giữ bên ngoài Ý Thúy Lâu được rồi.

- Được!

- Tình hình bên ngoài ra sao?

- Hai bên đều không có động tĩnh gì.

- Bây giờ đã là canh mấy?

- Khoảng chừng canh ba.

Thuần Vu Khôn cười lạnh lạnh nói:

- Có lẽ bọn chúng có âm mưu khác. Phi Quỳnh, nàng phải cẩn thận một tí, không nên lơ là!

Cổ Phi Quỳnh ngoan ngoãn đáp:

- Thiếp biết rồi.

Thuần Vu Khôn nói tiếp:

- Tối đa trong nửa canh giờ ta sẽ trở ra Ý Thúy Lâu...

Hô Diên Kỳ cười lạnh lùng nói:

- Súc sanh, người đừng hòng có cơ hội trở ra ngoài ấy!

Thì ra trong khi ấy Hô Diên Mỹ dùng chân khí truyền âm nói cho Hô Diên Kỳ biết kế sách chuyển đi lần này của họ, khiến cho tinh thần lão chán động. Vì vậy nghe câu nói của Thuần Vu Khôn lão ta liền vung kiếm xông lên, lập tức triển khai thế tiến công.

Thuần Vu Khôn lão tặc này là một ma đầu trong võ lâm. Đầu óc lão ta linh hoạt mưu mô xảo quyệt, trên võ lâm thành tựu của lão cực cao, ngay cả bậc trưởng bối như sư phụ, sư tổ của lão cũng chưa sánh kịp. Lớp hậu bối có thành tựu cao như Lữ Chính Anh cũng chưa phải là địch thủ của lão.

Bây giờ hai thầy trò họ đang giao tranh, Hô Diên Kỳ dốc hết toàn lực tấn công, ngược lại Thuần Vu Khôn bình tĩnh phá giải chiêu thức, mặt khác lão trầm giọng quát:

- Nể tình lão trước đây truyền thụ võ công cho ta, cho dù thế nào đi nữa ta cũng không có ý định giết lão.

Hô Diên Kỳ cười nói:

- Chẳng lẽ người còn sợ người ta mắng người là kẻ sát sư sao?

Thuần Vu Khôn cười nhạt:

- Lão phải biết ta không hề để tâm về những chuyện này.

Hô Diên Kỳ đột nhiên hỏi:

- Thế tại sao người không phản kích lại?

Thuần Vu Khôn hứ một tiếng:

- Ta còn muốn cho lão một cơ hội hồi đầu lần cuối cùng.

Lúc ấy, Chu Á Nam truyền âm nói với Hô Diên Mỹ:

- Hô Diên cô cô! Tất cả đều là tại tiểu nhi không tốt, hại cả cô cô cũng rơi vào trong đây.

Hô Diên Mỹ cũng dùng cách truyền âm cắt ngang lời Chu Á Nam:

- Đừng nói đến những chuyện này. Tốt nhất là chúng ta hãy chuẩn bị giết địch...

Hô Diên Kỳ đột nhiên trầm giọng quát:

- Hai người làm gì đứng thừ ra đấy chứ?

Chu Á Nammím cười đáp:

- Đúng vậy, Hô Diên cô cô chúng ta xông lên đi!

Chu Á Nam vừa dứt lời, cả hai liền vung kiếm song song nhắm về phía Thuần Vu Khôn tấn công.

Hai người vừa xuất chiêu, bốn tay sát thủ đứng bên liền vung kiếm ngăn cản lại. Một tiếng keng nổ vang, hai gã sát thủ trước mặt Chu Á Nam bị lưỡi kiếm của nàng đánh lui ra sau hai bước. Nhưng ngược lại bên phía Hô Diên Mỹ song phương có vẻ tương sức nhau.

Chu Á Nam một chiêu đắc thủ, không đợi cho đối phương có phản ứng gì lập tức như bóng với hình đuổi theo truy kích. Keng, keng, keng một loạt tiếng binh khí va chạm nhau, bên đối phương vốn có hai tên bây giờ lại có thêm một tên.

Những tên sát thủ này mỗi người đều có những đường kiếm độc đáo riêng.

Mặc dù cả ba liên thủ lại với nhau nhưng cũng không chống đỡ nổi đường kiếm hùng hậu của Chu Á Nam.

Chu Á Nam trước đây đã từng độ sức với các sát thủ này nên nàng đã có kinh nghiệm. Cộng thêm lần này Á Nam dùng hết sức lực để cho trận chiến mau chóng kết thúc.

Vì vậy ba chiêu thức vừa phát ra, Á Nam đã biết rõ thế kiếm của bọn họ. Nàng liền vận dụng chiêu thức Ngọc Đái Vĩ Yếu tiếp đỡ ba thanh trường kiếm, đồng thời tay trái điểm tới tên sát thủ đối diện. Chỉ nghe hứ một tiếng, tên sát thủ đối diện đã bị điểm trúng.

Chu Á Nam nhanh như chớp tung chân lên đá tên sát thủ bị điểm huyết về phía Thuần Vu Khôn và lớn tiếng quát:

- Thuần Vu lão tặc, theo ta biết đám sát thủ của ngươi đến bây giờ chỉ còn lại mười bảy tên mà thôi.

Trận ác đấu giữa Thuần Vu Khôn và Hô Diên Kỳ đã đến giai đoạn quyết định phân thắng bại. Hô Diên Kỳ đã rơi vào thế hạ phong.

Thuần Vu Khôn thuận tay đánh bạt thi thể tên sát thủ đang bay đến. Một mặt tiếp tục giao đấu với Hô Diên Kỳ, mặt khác cất cao giọng cười nói:

- Không sai! Á a đầu này rất biết tính toán. Vừa rồi chết một tên không tính, trong đường hầm này vẫn còn đến chín tên...

Chu Á Nam giết chết một tên, hai tên khác lại nhảy vào. Lúc ấy nàng đã trở thành một chọi với bốn quả thật không phải dễ dàng. Sau khi nghe nói, Á Nam vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Nói vậy người bố trí bên ngoài chỉ có tám tên thôi sao?

Thuần Vu Khôn cười đặc ý nói:

- Không sai!

Chu Á Nam hỏi tiếp:

- Tại sao người bố trí người trong đường hầm nhiều như vậy?

Thuần Vu Khôn càng cười lớn nói:

- Đám bộ hạ bên ngoài của ta có thể thắng cả thiên binh vạn mã, cho nên ta mới mang bọn sát thủ bố trí trong này để đợi các người sa lưới...

Chu Á Nam cắt ngang lời lão:

- Người kêu bọn chúng cùng lên một lượt đi, để ta khỏi phí sức.

Lại thêm một tiếng kêu thê thảm vang lên, một thi thể bay về phía Thuần Vu Khôn. Trước tình hình đó khiến cho lão cười nham hiểm nói:

- A đầu! Giết hết những tên sát thủ này, tự người cũng gần như bọn chúng.

Chu Á Nam cười lạnh lùng nói:

- Ta còn dùng chưa hết chân lực, cho dù người kêu tám tên bên ngoài vào ta cũng có thể lần lượt giết từng tên một.

Hô Diên Kỳ vội vàng lên tiếng:

- Hai người phải mau mở cánh cửa kia ra, sau đó theo hướng cũ thoái lui mới được.

Trận ác đấu giữa lão và Thuần Vu Khôn vốn lão lọt vào thế hạ phong. Bây giờ lão lại phân tâm nói chuyện, bất giác bị Thuần Vu Khôn đánh thối lui liên tiếp ba bước lớn.

Chu Á Nam cất cao giọng nói:

- Chúng tôi không biết cơ quan mở cửa đặt ở đâu cả.

Hô Diên Kỳ nói:

- Dựa vào công lực của hai người không cần phải tìm cơ quan mở cửa, hai người cứ dùng sức mình đẩy ra là được rồi.

- Đúng vậy!

Có lẽ Hô Diên Mỹ thấy Chu Á Nam một chọi với bốn mà còn liên tiếp giết chết hai tên sát thủ khiến tăng thêm lòng hiếu thắng. Sau khi đáp lại một tiếng, Hô Diên Mỹ vung kiếm đá thương một tên sát thủ và thuận tay đâm một quyền vào vách tường.

Hô Diên Mỹ vốn một địch với hai sau khi hạ sát được một tên càng làm cho phần chấn thêm.

Chỉ thấy bà ta một mặt vung kiếm tấn công đẩy lùi tên sát thủ còn lại thoái lui liên tục ba bước, một mặt mỉm cười nói:

- Á Nam hãy chú ý một chút, đừng để những tên sát thủ kia xông qua bên này. Đợi ta giết chết tên này là có thể rảnh tay mở cánh cửa kia.

Chu Á Nam cũng đáp lại:

- Mười tên đã đi dứt hết ba, số còn lại không đủ cho chúng ta giết đâu, xin cứ yên tâm...

Trong lúc Chu Á Nam cười nói lại giết thêm một tên sát thủ và cười nhạt tiếp lời:

- Mười trừ đi bốn, vậy chỉ còn lại có sáu mà thôi.

Hô Diên Mỹ nghiêng răng quát:

- Tiểu tử này nằm xuống mau!

Do vì đồng bọn liên tiếp bị chết thảm, tên sát thủ độc chiến với Hô Diên Mỹ tinh thần sớm đã bị dao động nhưng vì không có đường để chạy nên mới liều mạng chống đỡ.

Hô Diên Mỹ dốc toàn lực vào chiêu này, bởi vậy uy phong mãnh liệt vô cùng.

Sau tiếng kêu thảm thiết của tên sát thủ, Hô Diên Mỹ cất giọng cười nói:

- Chỉ còn lại có năm tên, toàn bộ giao cho ngươi đấy!

Nói xong bắn mình về phía cánh cửa thử xem có hy vọng mở được cánh cửa sắt này không.

Lúc này, năm tên sát thủ còn lại tập trung bao vây tấn công Chu Á Nam. Chẳng mấy chốc khiến cho Chu Á Nam rơi vào cảnh nguy khốn.

Chu Á Nam tuy rơi vào tình thế bất lợi nhưng nàng vẫn còn có thể chống chọi được. Nhưng bên phía Hô Diên Kỳ tình thế nguy ngập hơn, lão liên tiếp không ngừng lùi về sau.

Còn Hô Diên Mỹ đã dùng hết sức bình sinh, mồ hôi đầm đìa nhưng cánh cửa sắt vẫn không có chút động đậy.

Trước tình hình đó khiến cho Hô Diên Mỹ vô cùng khẩn trương nói:

- Á Nam, cánh cửa này không mở ra được!

Chu Á Nam lo dốc hết toàn lực để đối phó với năm tên cường địch nên không đáp lại.

Ngược lại Hô Diên Kỳ cướp lời nói:

- Mở không ra thì thôi vậy, mau qua giúp nhị tiểu thư giải quyết năm tên sát thủ kia đi, sau đó đến giúp ta...

Thuần Vu Khôn cướp lời lão:

- Lão tính chắc ăn như vậy à?

Soạt một tiếng vai trái của Hô Diên Kỳ đã phún máu tươi.

Thuần Vu Khôn quát lớn:

- Mau buông binh khí xuống, ta sẽ tha mạng cho lão.

Hô Diên Kỳ cười khanh khách:

- Người nằm mơ à!

Một loạt tiếng âm âm vang lên, cánh cửa sắt kia từ từ chạy lên trên.

Thuần Vu Khôn vô cùng kinh ngạc quát lớn:

- Ai dám mở cửa?

Một giọng nói oanh vàng từ phía sau cửa truyền vào:

- Là ta...

Lời còn chưa dứt, Chu Á Nam, Hô Diên Mỹ đã vội kêu lên vui mừng:

- Chu tử tử mau qua giúp một tay...

- Chu cô nương đến thật đúng lúc...

Chu Quân Ngọc đã lướt mình qua cánh cửa sắt vừa mở lên một nửa, lao vào bên trong. Nàng liền tuốt kiếm ra tham gia vào vòng chiến, đồng thời cười nói:

- Tốt! Bọn này thật đáng chết!

Thêm một tiếng kêu thảm thiết, năm tên sát thủ chỉ còn lại bốn tên.

Cục diện trong chốc lát biết đổi quá lớn.

- Thuần Vu Khôn xem tình thế không ổn liền gia tăng công lực làm cho Hồ Diên Kỳ càng khốn đốn hơn.

Hồ Diên Mỹ có ý giúp lão nhưng độ rộng đường hầm có hạn, bốn tên sát thủ, Chu Á Nam và Chu Quân Ngọc tất cả sáu người đang thi triển chiêu thức nên bà ta không cách chi qua giúp được.

Bà ta đảo mắt một vòng, vội vàng thúc giục nói lớn:

- Nhị vị tiểu muội, mau phân ra một người qua giúp cho Hồ Diên Kỳ.

Chu Á Nam liền đáp:

- Được! Để muội đi cho...

Trong lúc ấy Thuần Vu Khôn cười nhạt nói:

- Không kịp đâu!

Soạt một tiếng, Hồ Diên Kỳ đã bị trúng một kiếm vào ngực. Nhưng lão ta không hổ là một hảo hán, không những lão ta không rên lên tiếng nào, người cũng không ngã xuống.

Thuần Vu Khôn một kiếm đắc thủ không cần quay đầu lại, chỉ thấy lão ta phóng vọt ra ngoài phía cửa đường hầm.

Hồ Diên Kỳ đột nhiên rút thanh trường kiếm cắm trong ngực mình ra, dùng hết sức phóng về phía Thuần Vu Khôn, đồng lúc giận dữ quát:

- Súc sanh! Trả kiếm lại cho người!

Thuần Vu Khôn quả thật không ngờ rằng một người sắp chết còn có sức phản kích. Vì vậy trong lúc hấn cảm thấy tình huống bất lợi thì thanh trường kiếm đã cắm vào vai trái của hấn.

Nhưng do vết thương của Hồ Diên Kỳ quá nặng cho nên thanh trường kiếm phóng đi sức mạnh có hạn. Vì vậy thương thế của Thuần Vu Khôn không nặng lắm, hấn vẫn không quay đầu lại, đưa tay nhổ thanh trường kiếm trên vai, nhanh như chớp phóng mình ra ngoài.

Sau khi phóng thanh trường kiếm đi, Hồ Diên Kỳ cũng bắt đầu ngã xuống.

Trong khi ấy, bốn tên sát thủ còn lại dưới sự xung sát của Chu Á Nam và Chu Quân Ngọc lại thêm hai tên đổ xuống.

Hô Diên Mỹ thừa cơ phóng đến bên cạnh Hô Diên Kỳ, Chu Á Nam cũng nhanh chân băng mình qua.

Hô Diên Kỳ dùng hai tay bịt lấy miệng vết thương trước ngực, nhưng máu tươi vẫn cứ không ngớt chảy ra.

Ánh mắt thất thần của lão lúc ấy ngừng lại trên gương mặt đẫm lệ của Hô Diên Mỹ, cười thê lương nói:

- Không cần phải buồn, phàm là người sớm muộn gì cũng đều phải chết. Ta chết như vậy cũng là ngoài ý muốn... nói lại với sư phụ ta Thuần Vu Khôn không những trúng một kiếm của ta còn trúng của ta một chưởng. Công lực của hắn ít nhất cũng mất đi ba phần...

Hô Diên Mỹ cắt ngang nói:

- Đừng nói nữa, để ta băng bó vết thương lại cho.

- Không, không xong rồi. Hô Diên Kỳ thê lương nói – Đây quả là báo ứng, ta tự biết... mình... mình sẽ chết. Chỉ là... ta... ta có lỗi với nàng...

Âm thanh từ từ nhỏ dần, mấy chữ sau cùng gần như không còn phân biệt được.

Hai tiếng kêu thê thảm vang lên, hai tay sát thủ sau cùng cũng đều chết dưới tay của Chu Quân Ngọc, trong khi ấy Hô Diên Kỳ trút hơi thở cuối cùng.

Hô Diên Mỹ tuy từ nhỏ sanh trưởng trong hoàn cảnh dị dạng mà trưởng thành, cá tính phóng đảng nhưng bản tính không xấu xa lại còn rất trọng tình cảm.

Lúc này bà đối diện với thi thể của Hô Diên Kỳ cũng là ân sư, nghĩa phụ, lang quân của bà. Bỗng trong chốc lát mắt bà đã rướm lệ không biết làm thế nào mới phải.

Mặc dù trong đường hầm lúc này chỉ còn có ba người, luận về niên kỷ bà ta lớn nhất nhưng bà ta không hề có chủ ý gì, chỉ nghẹn ngào hỏi:

- Chúng ta phải làm gì bây giờ?

Chu Quân Ngọc nghiêm mặt nói:

- Thuần Vu Khôn tội ác tà trời, nhưng ta...

Hô Diên Mỹ cắt ngang lời Chu Quân Ngọc:

- Ta muốn nói là thi thể này...

Chu Quân Ngọc đáp:

- Thi thể tạm thời vẫn để ở đây, đợi sau khi tiêu diệt sạch toàn bộ người trong bảo sẽ thu dọn thi thể Hô Diên Kỳ.

Hô Diên Mỹ chau mày nói:

- Ta lo Thuần Vu Khôn sẽ không bỏ qua...

Chu Quân Ngọc trầm giọng:

- Trước mắt Thuần Vu Khôn không có thời gian để đối phó một tử thi, chúng ta bây giờ phải mau rời khỏi nơi đây mới được.

Chu Á Nam lúc này mới xen vào nói:

- Đúng vậy! Chu tử tử, chuyển đi của tử tử như thế nào?

Chu Quân Ngọc nói:

- Tất cả đều rất thuận lợi, bây giờ chúng ta lập tức đi ngay, phát tín hiệu cho lệnh chủ là có thể quét sạch bọn chúng.

Hô Diên Mỹ đưa tay áo lên lau nước mắt, nghiêng răng nói:

- Được! Chúng ta đi thôi!

Thế rồi cả ba đều nhìn thi thể Hô Diên Kỳ lần cuối, sau đó tất cả lách mình ra khỏi cánh cửa sắt.

Bọn họ đã đi trong đường hầm đến một gian thạch thất hoa lệ, Chu Quân Ngọc đang dẫn đường đột nhiên quay lại làm ám hiệu cho Hô Diên Mỹ và Chu Á Nam dừng bước.

Chỉ nghe một giọng nói âm u phát ra:

- Hứ! Ta nói thật cho người biết, trong lúc thủ hạ của người báo cáo với người ta đã đoán được con đường này của người ắt có âm mưu.

Chu Quân Ngọc cười khổ sở, dùng chân khí truyền âm nói:

- Nguy rồi, Đông Phương Tự đã bị khống chế.

Chu Á Nam cũng truyền âm nói:

- Người nói hình như là Lãnh Vô Tình?

Chu Quân Ngọc gật đầu:

- Không sai!

Chỉ nghe giọng nói của Lãnh Vô Tình:

- Nói! Điều kiện giữa ngươi và bọn chúng là như thế nào?

Giọng nói của Đông Phương Tự có vẻ không tự nhiên:

- Lão gia, đây quả thật là oan ức...

Lãnh Vô Tình vung tay tát cho Đông Phương Tự một tát nổi đom đóm. Chỉ nghe giọng nói lạnh lùng của Lãnh Vô Tình vang lên:

- Ta đã đích thân tra hỏi năm tên thủ hạ của ngươi bọn chúng đã khai cả, vậy còn oan ức sao?

Thái độ của Đông Phương Tự bỗng chuyển sang cứng rắn, lãnh đạm nói:

- Ngươi đã nói vậy ta cũng không còn cách nào. Nhưng ta không thể không nhắc cho ngươi biết, ngươi giết ta cũng không khống chế được bọn họ.

Giọng nói của Lãnh Vô Tình lại phát ra:

- Khống chế bọn chúng rất đơn giản, bên cạnh mỗi người phải đi một tên bảo vệ là đủ. Nhưng ta không muốn như vậy, đương nhiên cũng sẽ không giết ngươi.

Giọng lão ta bỗng trầm xuống:

- Nhưng ngươi phải đem toàn bộ tình hình trải qua nói thật cho ta biết và trở về bên cạnh bọn ta.

Đông Phương Tự và Lãnh Vô Tình ở trong gian thạch thất chỉ cách chỗ bọn họ có hai gian phòng và một lối đi. Trong khi ba người bọn họ nhẹ nhàng tiến sát về phía gian thạch thất thì Lãnh Vô Tình dường như phát giác ra, nghiêm giọng quát:

- Ai!

Hô Diên Mỹ cố ý bịt mũi phát ra âm giọng ô ô:

- Khỏi bẩm lão gia, bảo chủ đã thọ thương nên đặc biệt sai tiểu nhân đến mời lão gia mau mau đến Ý Thúy Lầu.

Bọn họ ba người chia ra ba hướng nép sát vào gian thạch thất.

Trong lúc đó Chu Quân Ngọc đã ra hiệu cho Hô Diên Mỹ đừng lên tiếng nữa, tự mình tiến sát đến bên cửa gian thạch thất, Chu Á Nam ngược lại đến bên dưới cửa sổ chờ đợi để ra tay.

Lãnh Vô Tình sau khi nghe xong, ngạc nhiên hỏi:

- Bảo chủ bị ai đả thương?
- Hô Diên Kỳ!

Lãnh Vô Tình ồ một tiếng:

- Hô Diên Kỳ không phải đã bị khống chế huyết đạo rồi sao?

Hô Diên Mỹ đáp:

- Bẩm lão gia, theo như bảo chủ nói Hô Diên lão gia đã luyện thành môn công phu Di Cân Dịch Huyết, cho nên trên thực tế lão không bị khống chế huyết đạo.

Lãnh Vô Tình hình như bị chú ý bởi biến cố ngoài ý liệu này, mà có phần bớt sự phòng bị.

Lão ta ồ khẽ một tiếng, rồi thông thả bước đến trước cửa sổ.

Cửa sổ với cửa ra vào của gian thạch thất thẳng hàng, Chu Á Nam đang giữ ở dưới cửa sổ.

Đối với Chu Á Nam mà nói, đây là một cơ hội ám toán đột kích tốt nhất.

Nếu như là Chu Thăng Nam hay Chu Tứ Nương tất nhiên việc đột kích này không cần phải suy nghĩ đến.

Nhưng Chu Á Nam vốn bản tính hiền hậu, nàng cảm thấy đột kích ám toán đối phương không có gì quang minh chánh đại cả. Vì vậy Chu Quân Ngọc nấp ở sát cửa lớn liên tiếp ra hiệu cho Á Nam, nhưng Á Nam vẫn cứ chần chừ do dự, mãi một lúc sau mới đứng lên quát lớn:

- Lão tặc, hãy xem kiếm của ta!

Chưa dứt lời liền vung kiếm chém về hướng Lãnh Vô Tình.

Đương nhiên hành động này không thể xem là ám toán. Dựa vào thân pháp của Lãnh Vô Tình tất nhiên có thừa thời gian ứng biến.

Nhưng việc xảy ra bất ngờ, cho nên dù Lãnh Vô Tình là một lão ma đầu có thể liệ vào hàng số một số hai trong võ lâm đương thời cũng phải thất kinh. Lão ta phải lộn một vòng mới tránh được đường kiếm của Chu Á Nam.

Cú lộn vừa rồi của Lãnh Vô Tình vừa có thể tránh được thế đột kích của Chu Á Nam, lại vừa có thể trở lại bên cạnh Đông Phương Tự, để giữ Đông Phương Tự làm con tin.

Phản ứng của Lãnh Vô Tình tuy nhanh nhẹn, nhưng động tác của Chu Quân Ngọc cũng nhanh không kém.

Trong khi Chu Á Nam tấn công Lãnh Vô Tình một kiếm, Chu Quân Ngọc đột nhiên lướt người đứng trước cửa ra vào gian thạch thất, dùng bàn tay phải đã ngưng tụ công lực nãy giờ nhắm hướng Đông Phương Tụ ở trong gian thạch thất kéo mạnh. Đông Phương Tụ lập tức bị Đại Tiếp Dẫn Thần Công hút toàn thân bay ra khỏi gian thạch thất.

Bởi vậy lúc Lãnh Vô Tình trở vào trong thạch thất, Đông Phương Tụ bên cạnh lão đã không cánh mà bay.

Chu Quân Ngọc nhất chiêu đắc thủ, lập tức cao giọng nói:

- Á Nam sư muội, mau phát tín hiệu cho lệnh đường phát động công kích...

Chưa dứt lời, Lãnh Vô Tình đã gầm lên, đồng thời vọt người về hướng Chu Á Nam quát:

- A đầu! Người muốn chết!

Trong khi ấy tiếng thanh tiêu như phượng kêu từ trong miệng của Chu Á Nam phát ra...

Tiếng thanh tiêu của Chu Á Nam nhanh chóng bị thế công của Lãnh Vô Tình cắt ngang.

Thế công mạnh mẽ, nhanh lẹ dưới sự phẫn nộ của Lãnh Vô Tình khiến cho Chu Á Nam gần như không chống đỡ nổi.

Hô Diên Mỹ thấy tình thế bất lợi cho Chu Á Nam liền xông vào trợ giúp, cùng lúc thúc giục nói:

- Nhị tiểu thư, địa thế ở đây quá hẹp không tiện thi triển, chúng ta lui ra ngoài vậy.

- Đừng nằm mơ!

Công lực và Thiên Hạc Kiếm Pháp của Lãnh Vô Tình tuy cao minh nhưng dưới sự liên thủ của Chu Á Nam và Hô Diên Mỹ cũng chưa tỏ ra thắng thế. Chu Á Nam và Hô Diên Mỹ có thể vừa nghinh chiến vừa thoái lui ra ngoài Ý Thúy Lầu.

Địa thế Ý Thúy Lầu đương nhiên rộng hơn nhiều bên trong, song phương đều có thể do ra chiêu.

Trong khi đó, Chu Quân Ngọc đã hóa giải huyết đạo cho Đông Phương Tụ và nói:

- Các hạ đứng sang một bên xem thôi, đừng để rơi vào tay địch...

Đông Phương Tự gượng cười nói:

- Sẽ không đâu, hiện tại chỉ mình lão biết ta đã đứng về phía các người...

Đông Phương Tự chưa dứt lời thì một luồng gió lạnh lướt tới, cùng lúc tiếng quát theo sau:

- Hãy thử binh khí của ta!

Keng một tiếng thanh trường kiếm của người vừa đến đã bị thế kiếm của Chu Quân Ngọc đánh bật ra.

Thì ra đó là một lão nhân mặc áo xám trạc ngũ tuần, lão ta cũng chính là nhân vật thuộc cấp hộ pháp trong Vô Địch Bảo.

Tất cả những hộ pháp trong vô địch bảo đều có thân thủ bất phàm, nhưng vừa rồi địch thủ mà lão ta đụng đến thật sự quá mạnh bởi vậy lão không khác gì phế vật.

Chu Quân Ngọc sau khi đánh bật trường kiếm của đối phương, liền cười nhạt nói:

- Bản lĩnh như thế cũng khoe khoang sao?

Nhưng lão ta không hiểu câu này vì người chết làm sao mà hiểu được. Một tên ngã xuống lập tức lại có thêm ba tên xuất hiện.

Thì ra tiếng thanh tiêu vừa rồi của Chu Á Nam dùng để báo tin cho Chu Tứ Nương lập tức phát động thế công, nhưng đồng thời cũng dẫn đường cho người của vô địch bảo đến đây.

Ba người vừa đến đều là những đại hán có tầm vóc vạm vỡ, bọn họ vừa đến Lãnh Vô Tình đã trầm giọng quát:

- Các ngươi ba người mau chia ra một người đi báo cho bảo chủ biết, Đông Phương Tự phản bội, kêu người mau tìm kế sách khác tốt hơn.

Chu Quân Ngọc thi triển kiếm pháp thành vòng tròn bao lấy ba gã đại hán vào trong, đồng thời cười tươi nói:

- Đừng có mà nằm mơ. Bọn người chạy không thoát đâu!

Chưa dứt lời, một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Trong ba gã đại hán đã có một tên ngã xuống.

Trong khi ấy Đông Phương Tự đã ngấm rút lui, leo lên đỉnh lều hướng về phía thủ hạ của lão phát ra tín hiệu.

Lại thêm hai gã đã hán kêu lên thảm thiết.

Do có hiệu lệnh của Đông Phương Tự, cho nên người của Thất Sát Lệnh không hề bị trở ngại của hỏa khí. Nhờ đó mà họ thần tốc tiến vào gần khu tịnh xá.

Chu Quân Ngọc đột nhiên lớn tiếng gọi:

- Chúng ta ba người liên thủ lại với nhau để giết lão tặc này.

Lãnh Vô Tình xem tình thế bất lợi, không đợi Chu Quân Ngọc tham chiến liền đánh bạt trường kiếm của Hô Diên Mỹ và Chu Á Nam ra sau, sau đó tung người bay lên nóc nhà.

Vừa đặt chân xuống nóc nhà lão ta liền bị một bóng người lướt tới chặn ngang lối thoát. Cùng lúc là giọng cười lạnh lạnh:

- Bây giờ muốn chạy không kịp đâu!

Thì ra người đó chính là Lữ Chính Anh.

Sau khi chàng chặn mất lối thoát của Lãnh Vô Tình. Lúc bấy giờ Hô Diên Mỹ, Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam cũng đã vọt người lên trên nóc nhà. Lúc ấy Chu Á Nam vội hỏi:

- Chính Anh ca, nương mẩu muội đâu!

Lữ Chính Anh mỉm cười đáp:

- Lệnh chủ dẫn theo một số người tấn công Ý Thúy Lầu. Vì ca ca sợ ở đây xảy ra chuyện nên đến đây trước xem sao.

Trong lúc nói chuyện chàng đã giao đấu với Lãnh Vô Tình hơn mười chiêu.

Lãnh Vô Tình thấy hết đường thoát thân nên quyết liều mạng với bọn họ.

Công lực của lão ma đầu này hơn hẳn Lữ Chính Anh, hơn nữa Thiên Hạc Kiếm Pháp của lão có thể khắc chế Linh Xà Kiếm Pháp của Lữ Chính Anh. Lúc ấy tổng quản của Thất Sát Lệnh là Thông Tí Thần Phán Lưu Tử Kỳ cũng đã có mặt. Lão ta trầm giọng nói:

- Chính Anh, chúng ta cùng liên thủ...

Lữ Chính Anh vội ngăn lại:

- Không! Lưu bá bá, hãy để tiểu đệet khuyên lão ta vài câu đã.

Lưu Tử Kỳ gượng cười nói:

- Vậy chẳng khác đàn gảy tai trâu!

Nhưng Chính Anh nghiêm sắc mặt nói:

- Lãnh tiền bối, ân sư đã từng có kết giao với người, xin tiền bối lập tức rút lui ra khỏi...

Lãnh Vô Tình cắt ngang lời chàng:

- Tiểu tử, ngươi tưởng rằng bọn người thắng được ta sao?

- Sự thật thắng bại đã quá rõ ràng, Lãnh tiền bối không nghe thấy tình hình bên ngoài sao?

- Ngươi không cần phải phí lời! Ngươi còn thoái lui nữa sẽ rơi xuống nóc nhà ngay.

Thì ra trong lúc nói chuyện, Lữ Chính Anh đã bị dồn thoái lui hơn ba thước.

Lời nói của Lãnh Vô Tình ngược lại càng làm tăng thêm ngạo khí trong người chàng.

Chàng lập tức nghiêm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Chưa chắc!

Vù vù vù liên tiếp mấy thế kiếm, quả nhiên chàng dồn Lãnh Vô Tình thoái lui ra sau hơn hai thước.

Lãnh Vô Tình cười ha hả nói:

- Quả nhiên có chút bản lĩnh!

Nhưng tiếp theo là một tiếng hú khô khốc:

- Nhưng mà dựa vào bản lĩnh của ngươi chưa đủ. Tốt nhất là cả bọn người cùng lên vậy.

Lữ Chính Anh đã không còn kiên nhẫn quát:

- Lãnh tiền bối, đây chính là tại hạ phụng mệnh ân sư khuyên tiền bối...

Lãnh Vô Tình liền cướp lời:

- Ta không muốn nghe!

Lữ Chính Anh nói lớn:

- Lưu bá bá, xin giúp ta một tay. Chúng ta liên thủ lại giết lão ma đầu này.

Lưu Tử Kỳ vội nói lớn:

- Được!

Chưa dứt lời, Lưu Tử Kỳ đã nhảy vào vòng chiến.

Lưu Tử Kỳ tuy chỉ là một cao thủ bình thường nhưng từ sau khi nhận làm trợ thủ đắc lực của Thất Sát Lệnh, dưới sự chỉ dẫn của Chu Tứ Nương và Lữ Chính Anh, cộng thêm sự khổ công luyện tập, võ công lão không ngừng tiến bộ chí ít cũng tăng gấp bội.

Công lực giữa Lữ Chính Anh và Lãnh Vô Tình gần như ngang ngửa nhau. Bây giờ có thêm sự trợ sức của Lưu Tử Kỳ tất nhiên phần thượng phong nghiêng về Lữ Chính Anh.

Lưu Tử Kỳ ngoại hiệu là Thông Tí Thần Phán vì binh khí của lão chính là một ngọn phán quan bút, cộng thêm Thông Tí Thần Công. Cái gọi là Thông Tí Thần Công chính là hai cánh tay trái, phải muốn ngắn dài tùy ý. Môn võ công vô cùng kỳ quái, cũng rất ư là tà môn. Trong lúc thi triển thường thường có thể xảy ra hậu quả không lường trước được.

Lưu Tử Kỳ là một lão giang hồ, lão biết rõ tính quan trọng của trận đấu trước mắt phải nhanh chóng kết thúc.

Vì vậy lão xuất thủ chưa đến ba chiêu lập tức tìm sơ hở đối phương rồi đột ngột dùng tuyệt kỹ Thông Tí Thần Công.

Chỉ thấy sau khi lão đánh ra một chiêu, tay phải cầm bút đột nhiên ngừng lại còn tay trái thì dài ra hơn một thước. Nhanh như chớp một chưởng đánh trúng vai phải của Lãnh Vô Tình.

Lưu Tử Kỳ không muốn lấy mạng của lão, nếu không dưới chiêu Thông Tí Thần Công vừa rồi Lãnh Vô Tình muốn giữ mạng già cũng khó.

Dưới tình hình này, cho dù Lãnh Vô Tình thân thủ cao thâm đến đâu cũng khó thủ thắng được.

Thương thế của Lãnh Vô Tình tuy không mấy nghiêm trọng, nhưng thêm vào thế kiếm hiểm ác của Lữ Chính Anh khiến cho thanh trường kiếm trong tay của lão vụt khỏi tay bắn ra xa.

Lữ Chính Anh thừa cơ điểm vào yếu huyệt Thất Khảm của Lãnh Vô Tình, đồng thời quát lớn:

- Nằm xuống!

Thân thủ của Lãnh Vô Tình quả thật cũng không tệ.

Dưới tình thế như vậy Lãnh Vô Tình vẫn có thể ung dung ứng biến, còn cười nhạt nói:

- Chưa chắc!

Đúng lúc ấy thân hình lão đột nhiên hơi ngã về sau né tránh sự truy kích của Lữ Chính Anh và Lưu Tử Kỳ. Đồng thời tung mình rơi xuống mái nhà, chỉ trong chốc lát biến mất trong màn đêm.

Lữ Chính Anh lập tức đuổi theo quát:

- Lão tặc, ngươi trốn không thoát đâu!

Tiếng cười của Lãnh Vô Tình từ xa vọng lại:

- Tiểu tử, lão phu ở đây có bản lãnh hãy đuổi theo ta thử xem!

Lãnh Vô Tình hừ lên một tiếng tung mình về hướng Ý Thúy Lầu thoát thân.

Lữ Chính Anh cùng mọi người cùng lập tức đuổi theo.

Lúc này đoàn người do Chu Tứ Nương dẫn đầu sau khi nghe tiếng tín hiệu liên lạc phát ra của Chu Á Nam, cũng đã phát động tiến công, tập trung toàn lực tấn công vào Ý Thúy Lầu.

Do vì đám hỏa khí trợ thủ của Đông Phương Tự đã trở mặt, vì vậy cuối đoạn đường bọn họ không gặp trở ngại. Có thể nói bọn họ ùn ùn tiến thẳng đến trước Ý Thúy Lầu.

Nhưng khi bọn họ đến trước Ý Thúy Lầu thì tình huống đã khác hẳn.

Chỉ thấy Ý Thúy Lầu trong chu vi hơn mười trượng đã bị vô số bó đuốc rực sáng bao quanh thành một bức tường lửa.

Dưới ánh sáng phát ra từ những bó đuốc có thể nhìn thấy những cao thủ của Vô Địch Bảo đang đứng phía bên trong tường chờ đợi.

Hơn nữa thứ lớp rất rõ ràng, lớp thứ nhất là những xạ thủ, lớp thứ hai là những tay xạ tiễn, trên đầu những mũi tên của họ lửa cháy đỏ rực. Bên trong những tay xạ tiễn mới là những tay cao thủ tay cầm vũ khí sáng ngời.

Thế trận này đương nhiên có sự an bài kỹ lưỡng.

Lớp thứ nhất có thể thấy không khó đối phó lắm, còn lớp xạ tiễn thứ hai ngược lại khiến cho Chu Tứ Nương phải chau mày. Bà ta quay sang Giả Nam Tinh hỏi:

- Tại sao ở đây còn có những tay xạ tiễn?

Giả Nam Tinh hạ thấp giọng đáp:

- Ta nghĩ chắc đó không thể là thủ hạ của Đông Phương Tự, tất nhiên đây là sự an bài của Thuần Vu Khôn.

Do vì nơi đây bốn bề vắng lặng, vì vậy cho dù lời nói của Giả Nam Tinh rất nhỏ nhưng vẫn bị đối phương nghe được.

Chỉ nghe từ phía đối phương phát ra tiếng cười:

- Người chỉ đoán đúng một nửa mà thôi.

Chu Tứ Nương đột nhiên nghiêm giọng quát lớn:

- Cổ Phi Quỳnh, người mau ra đây!

Giọng nói của Cổ Phi Quỳnh có vẻ chế giễu:

- Chỉ nghe giọng nói mà có thể nhận ra ta là ai, quả nhiên khâm phục!

Giả Nam Tinh đưa tay ra hiệu cho Chu Tứ Nương tạm thời dừng xuất thủ. Sau đó lão trầm giọng nói:

- Câu nói vừa rồi là có ý gì?

Cổ Phi Quỳnh cười nói:

- Ta nói người chỉ đoán đúng có một nửa, có nghĩa là những tay xạ tiễn trước mặt bọn người có một nửa là do bảo chủ đặc biệt huấn luyện, còn một nửa là sau khi Lãnh lão gia phát hiện ra Đông Phương Tự phản bội đã tạm thời phái người cướp lại số hỏa khí.

Giả Nam Tinh ồ một tiếng:

- Người hãy gọi Thuần Vu Khôn ra đây!

Cổ Phi Quỳnh cười nói:

- Xin thứ lỗi! Bảo chủ ta hiện tại không tiếp một ai.

Giả Nam Tinh cười nhạt:

- Bọn người đã có an bài sẵn, vậy tại sao còn phải rút đầu như rùa không dám gặp ai?

Cổ Phi Quỳnh cười nói:

- Nếu như muốn đạt được thắng lợi lớn, các người không lý không phải bỏ công sức phải không?

Tiếp sau đó y thị bổ sung thêm:

- Bảo chủ của bọn ta cũng đã từng nói qua, chỉ cần các người có thể tấn công vào Ý Thúy Lâu thì người sẽ đích thân tiếp kiến các người.

Những lời này làm cho Giả Nam Tinh không biết phải trả lời như thế nào.

Chu Tứ Nương truyền âm nói:

- Lão gia, người nói Thuần Vu Khôn lão tặc đang giở trò quỷ gì đây?

Giả Nam Tinh truyền âm đáp:

- Ta nghĩ lão ta không thể giở trò gì đâu!

Giả Nam Tinh trầm tư một hồi nói tiếp:

- Tình thế bây giờ không tiện tấn công...

Chu Tứ Nương cắt ngang lời lão:

- Không! Ta đang chuẩn bị tiến công, ta muốn lấy độc trị độc phá thủ hạ của Đông Phương Tự tập trung hỏa lực lại đốt lão ta trở tay không kịp.

Giả Nam Tinh nghiêm sắc mặt nói:

- Biện pháp này có thể sử dụng được, có điều sẽ sát hại nhiều người vô tội...

Chu Tứ Nương cắt ngang lời lão:

- Bây giờ không nên nghĩ nhiều như vậy.

Giả Nam Tinh ngẩng đầu lên, quét nhìn một lượt Ý Thúy Lâu sau đó nói:

- Có một biện pháp, để ta mang Thanh Điều tấn công từ phía trên đỉnh lầu xuống, như vậy có thể trong ngoài hiệp kích.

Chu Tứ Nương liên tục gật đầu nói:

- Đúng! Đúng! Nhưng mà việc này để ta đi cho. Đúng lúc ấy có tiếng của Lữ Chính Anh truyền đến.

Giả Nam Tinh và Chu Tứ Nương như trút gánh nặng, thở dài một hơi. Giả Nam Tinh lại dùng truyền âm nói:

- Lệnh chủ, bọn ta tạm thời dừng ra tay, đợi sau khi bọn người Lữ Chính Anh đến hãy tính.

Chu Tứ Nương gượng cười nói:

- Bây giờ không đợi cũng không được.

Lãnh Vô Tình sau khi hú một tiếng ào tẩu vào trong Ý Thúy Lầu Lữ Chính Anh, Chu Á Nam, Chu Quân Ngọc, Hồ Diên Mỹ cũng đồng loạt đuổi theo đến.

Sau khi Hồ Diên Mỹ đem tất cả sự tình xảy ra trong tịnh xá kể lại cho Giả Nam Tinh nghe, lúc ấy Chu Tứ Nương ồ một tiếng nói:

- Hóa ra lão tặc Thuần Vu Khôn đã bị thọ thương, chẳng trách gì lão ta chẳng dám ló đầu ra.

Hồ Diên Mỹ đem những lời trước lúc lâm chung của Hồ Diên Kỳ thuật lại cho Giả Nam Tinh, lão nghe xong cảm thấy khảng khái vô cùng.

Giả Nam Tinh nghe xong thở dài một tiếng, quay sang nói với Chu Tứ Nương:

- Lệnh chủ, Thuần Vu Khôn đã đến đường cùng, hay là chúng ta theo kế hoạch vừa rồi mà hành động?

- Được!

Chu Tứ Nương hướng về phía Lâm Trung nói:

- Lâm Trung, người đi mời Đông Phương Tự đến đây, đồng thời đem Thanh Điều của ta đến. Nhớ hành động bí mật.

Lâm Trung dạ một tiếng nói:

- Thuộc hạ biết!

Giả Nam Tinh hướng lên Ý Thúy Lầu, hạ giọng quát:

- Người của Vô Địch Bảo nghe đây, Thuần Vu Khôn đã trúng thương tử thủ hiện tại như cá mắc cạn. Lệnh chủ của bọn ta là người nhân từ, không muốn giết hại những kẻ vô tội. Trừ những tên đầu xỏ ra những người khác đều có thể không bị truy cứu. Hy vọng chư vị đừng bỏ lỡ cơ hội tốt, hãy quay về với chính nghĩa.

Trên Ý Thúy Lầu đột nhiên vang ra giọng nói của Thuần Vu Khôn:

- Câm miệng ngay!

Giả Nam Tinh cười ha hả nói:

- Tên tiểu tử này rất cuộc cũng lên tiếng.

Lúc ấy giọng nói của Lãnh Vô Tình cũng truyền ra từ đỉnh lầu:

- Giả Nam Tinh, người đừng đắc ý quá sớm! Ai chết về tay ai đến bây giờ vẫn còn chưa biết.

Giả Nam Tinh nghiêm nét mặt nói:

- Lão bằng hữu, người không liệt vào hàng thủ lĩnh hy vọng đừng tự hại mình, hãy mau rời khỏi chỗ thị phi này.

Dứt lời, lão đưa mắt nhìn một lượt. Chỉ thấy những tay xạ tiễn của Đông Phương Tự đã tập trung đầy đủ, lão liền cất cao giọng nói:

- Người của Vô Địch Bảo chú ý bốn môn đã tụ tập hơn một trăm tay xạ thủ, chuẩn bị lập tức phát động hỏa công. Nếu như các người không lập tức buông vũ khí đầu hàng thì đừng trách bọn ta vô tình.

Bên phía Vô Địch Bảo ngược lại không có phản ứng gì cả.

Chu Tứ Nương sau khi dùng truyền âm căn dặn Giả Nam Tinh và Lữ Chính Anh hai người vài điều, rồi âm thầm thoái lui.

Lữ Chính Anh cao giọng quát:

- Thuần Vu Khôn, bây giờ là lúc người đền nợ máu. Người hãy tỏ ra nam tử hán một chút, đừng giống như con rùa không dám lộ đầu ra!

Từ trên phía Ý Thúc Lâu vọng xuống tiếng cười của Thuần Vu Khôn:

- Tiểu tử kia tử thân đã chiếu mạng người, còn ở đó lớn tiếng.

Tiếp theo lão hạ giọng:

- Lão phu đang ở đây, cứ việc tấn công vào!

Bất ngờ một bóng đen mang theo một trận gió từ trong màn đêm bay về phía đỉnh của Ý Thúc Lâu.

Thuần Vu Khôn quát lớn:

- Các tiễn thủ, tập trung xạ kích!

Một trận mưa tên bắn về phía bóng đen.

Hóa ra Chu Tứ Nương đã dùng Thanh Điều xông về hướng Ý Thúc Lâu để chuẩn bị thực hành kế sách nội ngoại hợp công.

Nhưng lão hồ ly Thuần Vu Khôn không những bố trí những tay xạ tiễn xung quanh dưới lầu, mà trên mỗi tầng Ý Thúc Lâu cũng đều có mai phục.

Vì thế, Chu Tứ Nương đành phải cho Thanh Điều né tránh thoát ra.

Thuần Vu Khôn cười ha hả nói:

- Tứ Nương, Ý Thúc Lâu có vô số hào nước nóng, ta khuyên người hay là chết cách này vậy!

Không ngờ, trong lúc Chu Tứ Nương dùng Thanh Điều xông vào gây sự chú ý của bọn xạ tiễn. Giả Nam Tinh, Lữ Chính Anh, Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam, Hồ Diên Mỹ, Thủy Ngân Cô lợi dụng cơ hội hiếm hoi này lữ lượt vượt qua phòng tuyến của đối phương, triển khai thế tấn công thần tốc.

Chẳng mấy chốc một trận xung sát xảy ra, người của Vô Địch Bảo kêu gào thảm thiết vang dậy một vùng.

Do vì bọn Chính Anh đều là những nhân vật cao thủ, thêm vào thế tấn công bất ngờ và dưới tình huống hỗn chiến tương cận, cho nên những tay xạ tiễn của Vô Địch Bảo hoàn toàn mất tác dụng.

Giả Nam Tinh hạ giọng quát:

- Buông vũ khí sẽ được thoát chết...

Nhưng lão chưa dứt lời đã bị Lãnh Vô Tình cắt ngang:

- Giả Nam Tinh, người ép người quá đáng!

Lãnh Vô Tình lão tặc này quả thật lợi hại. Cho dù vừa rồi lão ta đã bị trúng Thông Tí Thần Công của Lưu Tử Kỳ, nhưng lúc này giao đấu với Giả Nam Tinh giống như mảnh hổ.

Lúc ấy toàn bộ cao thủ của Vô Địch Bảo bao gồm cả đồ đệ, tỳ thiếp và tám tay sát thủ còn lại của Thuần Vu Khôn đều ra nghênh chiến.

Các cao thủ còn lại của quần hùng, dưới sự điều khiển của chánh phó tổng quản, hai Hộ Giá song tướng, Lộ Thanh Bình, Thượng Quan Tố Vân, Thủy Tương Vân, Chu Thắng Nam lần lượt xông lên. Chỉ một thoáng sau đã trở thành một trận hỗn chiến kịch liệt.

Lúc này chỉ thấy đầu người và tứ chi bay tung tóe, tiếng kêu gào thê thảm khiến cho người nghe phải biến sắc, kẻ nhìn thấy phải kinh tâm.

Nhưng trong lúc khẩn trương ấy, không có Lữ Chính Anh và Hồ Diên Mỹ trong trận hỗn chiến, không biết hai người đã chạy đi đâu.

Lãnh Vô Tình vừa dứt lời, Giả Nam Tinh vội tiếp lời:

- Lão huynh, đến giờ ta vẫn xem ngươi như bạn. Hiện tại ngươi cũng đã nhìn thấy tình thế trước mắt, thoái lui vẫn còn kịp.

Lãnh Vô Tình nghiêng răng giận dữ nói:

- Hai đứa hài nhi của ta đều đã không còn, vậy ta còn rút lui để làm gì?

Giả Nam Tinh lắc đầu thở dài:

- Người nhất định phải thí mạng với ta mới được?

- Không sai! Lãnh Vô Tình cười nhạt nói – Đêm nay hai người chúng ta phải có người còn kẻ mất.

Bên cạnh Giả Nam Tinh và Lãnh Vô Tình lúc ấy chính là Cổ Phi Quỳnh.

Chỉ thấy Cổ Phi Quỳnh như hổ điên, ta xung hữu đột. Chỉ trong khoảnh khắc những cao thủ của Thất Sát Lệnh và nữ kiếm sĩ ít nhất có hơn mười người chết dưới kiếm của y thị.

Chu Thắng Nam, Thủy Tương Vân do vì khoảng cách giữa hai người với Cổ Phi Quỳnh tương đối gần. Vì vậy họ đồng loạt hét lên một tiếng xông vào lại.

Nhưng Cổ Phi Quỳnh đã quyết liều thoát thân nên dựa vào Chu Thắng Nam và Thủy Tương Vân khó mà cản trở được. Vì thế chẳng bao lâu hai người họ rơi vào thế bất lợi. Lúc ấy Cổ Phi Quỳnh thừa thắng xông lên, mặt khác cười nham hiểm quát:

- A đầu, mau nằm xuống!

- Đừng ở đó nằm mơ!

Đột nhiên keng một tiếng, thanh trường kiếm của Cổ Phi Quỳnh đã bị Chu Tứ Nương đánh bật ra.

Chu Tứ Nương sau khi phá giải thế kiếm của Cổ Phi Quỳnh, lập tức hạ giọng nói:

- Hai người lui ra!

Chưa dứt lời, liền vung kiếm phản kích lại. Vù vù vù liên tiếp ba thế kiếm làm cho Cổ Phi Quỳnh phải thoái lui ra sau ba bước, đồng thời quát lên:

- Yêu phụ! Đêm nay có ta thì không có người.

Cổ Phi Quỳnh vừa tiếp chiêu vừa cười nhạt nói:

- Chưa chắc!

Tuy Cổ Phi Quỳnh là trợ thủ đắc lực của Thuận Vu Khôn, nhưng nếu đem so với Chu Tứ Nương thì còn quá kém. Vì vậy song phương giao đấu chưa đến mười chiêu Cổ Phi Quỳnh đã bị bức bách thoái lui ra sau hơn bảy thước.

Chu Tứ Nương vừa liên tiếp tấn công, vừa cười lạnh lùng nói:

- Yêu phụ, người là trợ thủ đắc lực của lão tặc Thuần Vu Khôn, nợ máu cũng không phải ít. Cho nên hôm nay ta không giết người cũng không được.

Cổ Phi Quỳnh tuy đã rơi vào thế hạ phong, nhưng Chu Tứ Nương muốn kết thúc e rằng cũng phải đánh thêm vài trăm chiêu.

Vừa rồi, Chu Thắng Nam bị Cổ Phi Quỳnh đánh trúng một kiếm nếu lúc ấy không có Chu Tứ Nương nhanh tay tiếp cứu có lẽ bây giờ nàng đã hóa ra người thiên cổ rồi. Nhân lúc Cổ Phi Quỳnh lo chống đỡ những thế kiếm hiểm hóc của Chu Tứ Nương, Thủy Tương Vân tự xé vạt áo mình băng vết thương cho Chu Thắng Nam và nàng thấp giọng nói:

- Đại tiểu thư, thương thế của người không nặng lắm nhưng cũng có thể nói là không phải nhẹ. Tạm thời tiểu thư đừng tiếp tục tham chiến, để ta chăm sóc cho tiểu thư.

Chu Thắng Nam chau mày nói:

- Nhưng mà bây giờ chính là lúc quan trọng...

Thủy Tương Vân vội cắt ngang:

- Không hề gì, địch quân thương vong nhiều hơn phe ta gấp bốn lần. Chúng ta hoàn toàn chiếm ưu thế.

Chu Thắng Nam cười khổ sở nói:

- Thật là kỳ quái! Đến lúc khẩn trương như vậy tại sao không thấy Lữ Chính Anh?

Thủy Tương Vân dùng truyền âm nói:

- Có thể là đang đi tìm Thuần Vu Khôn.

Chu Thắng Nam ô một tiếng, rồi đột nhiên nói:

- Tương Vân sư muội, muội không hận ta sao?

Thủy Tương Vân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ta lại hận đại tiểu thư?

Chu Thắng Nam bỗng nhiên cười nói:

- Trước đây ở bên bờ sông Hạ Khẩu ta đã từng không khách sáo với muội.

Thủy Tương Vân à một tiếng tươi cười nói:

- Sự việc đã qua, nhắc lại làm gì?

Chu Thắng Nam có vẻ cảm kích nói:

- Tương Vân sư muội, muội thật tốt!
- Đại tiểu thư cũng vậy!

Thủy Tương Vân lại cười nói tiếp:

- Đi thôi, chúng ta đừng đứng chết cứng ở đây. Xem bên kia có gì thuận tiện giết vài tên chơi.

Lúc này toàn bộ tình thế đã bị nhóm người Thất Sát Lệnh khống chế.

Môn hạ đệ tử và thê thiếp của Thuần Vu Khôn đã bị thương vong quá nửa.

Về phía quần hùng Thất Sát Lệnh số thương vong cũng không ít. Về phần cao thủ ngoài Chu Thắng Nam bị thương ra còn có Thượng Quan Tố Vân và Lộ Thanh Bình.

Hai vị cô nương này vì có ý chí phục thù nên biểu hiện chẳng kém gì Chu Tứ Nương và Lữ Chính Anh.

Bởi vì hai người quyết liều mạng cho nên toàn thân họ đều dính máu đến nỗi không còn phân biệt được là máu của kẻ thù hay của chính mình.

Nhưng thương thế của họ không mấy nghiêm trọng, chỉ là những vết thương ngoài da. Tuy người của họ đầy vết máu nhưng không hề ảnh hưởng đến dưỡng khí của họ.

Về phía quần hùng Thất Sát Lệnh đều có sách lược cả, sau đó mới hành sự. Cho dù trong khi hành động có một vài tình huống ngoài dự liệu xảy ra, nhưng từ khi bắt đầu cuộc chiến mọi người đều tự có riêng nhiệm vụ hành động.

Luận về võ công, Chu Quân Ngọc và Chu Á Nam chỉ đứng sau Giả Nam Tinh, Lữ Chính Anh và Chu Tứ Nương. Nhưng vì hai người bọn họ không có một nhiệm vụ cố định, nên họ đành phải tả xung hữu đột đụng ai giết nấy, ở đâu gặp nguy cả hai liền đến tiếp ứng. Vì vậy tuy hai người không có nhiệm vụ cố định nhưng thật ra so với mọi người họ bận rộn nhất và cũng là người giết nhiều địch nhất.

Về phần Vô Địch Bảo tuy đã thất thế nhưng trận chiến vẫn còn xảy ra ác liệt.

Nói về Lữ Chính Anh và Hô Diên Mỹ, cả hai nhân lúc tình thế lộn xộn đã âm thầm rút lui ra phía sau Ý Thúy Lâu.

Mặt sau của Ý Thúy Lâu chính là Đông Hồ nổi tiếng. Giữa mặt hồ và Ý Thúy Lâu là một gò đất rộng bốn năm trượng. Trên gò đất toàn là cỏ dại cao cỡ đầu người, quả là một nơi hoang vu.

Lữ Chính Anh và Hô Diên Mỹ liền nép mình vào trong đám cỏ dại chờ đợi.

Một thời gian trôi qua, Lữ Chính Anh dùng truyền âm nói:

- Hô Diên phu nhân, lão tặc Thuần Vu Khôn phải chăng còn đường rút lui khác?

- Không thể nào! Hô Diên Mỹ cũng dùng truyền âm nói – vừa rồi người không nhìn thấy trong đám phi lao có đậu một chiếc thuyền con sao?

Lữ Chính Anh nói:

- Chiếc thuyền con đó phải chăng đã có sẵn từ trước?

Hô Diên Mỹ gật đầu đáp:

- Đúng thế! Cũng vì ta biết trước đó đã có sẵn chiếc thuyền con vì vậy ta mới quả quyết lão tặc nhất định thoát thân bằng con đường này.

Lữ Chính Anh thở nhẹ một tiếng:

- Lão tặc đã đến đường cùng, không ngờ còn định tìm đường trốn.

Hô Diên Mỹ cười nói:

- Quân hùng nhất quyết không bỏ qua mạng già của lão.

Lữ Chính Anh gật đầu nói:

- Hô Diên phu nhân nói rất phải. Ở phía trước bọn họ quyết đấu rất ác liệt. Vậy mà chúng ta ở đây hóng gió, quả thật có vẻ không đúng.

- Không thể nói vậy được! Hô Diên Mỹ mỉm cười nói – Nhiệm vụ của chúng ta không giống bọn họ...

Lữ Chính Anh bỗng nhiên nói nhanh:

- Hình như có động tĩnh rồi đấy...

Cuộc nói chuyện truyền âm của hai người đến đây chấm dứt. Cả hai không hện mà cũng đưa mắt nhìn về phía Ý Thúy Lâu.

Chỉ thấy một cửa sổ trên tầng cao nhất, có người thò đầu ra nhìn xuống dưới. Nhưng trời tối lại thêm khoảng cách hơi xa, nên không nhận ra kẻ đó là ai.

Hô Diên Mỹ sau khi chú ý nhìn một hồi, bèn truyền âm nói:

- Nhất định là lão tặc!

Lữ Chính Anh dùng truyền âm hỏi:

- Sao Hô Diên phu nhân có thể nhìn rõ như vậy?

Hô Diên Mỹ cười nói:

- Công lực của người hơn ta, người còn không nhìn rõ vậy ta làm sao nhìn rõ được chứ?

Lữ Chính Anh tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Thế tại sao người khẳng định như vậy?

Hô Diên Mỹ cười cười nói:

- Bởi vì chỗ cửa sổ kia chính là gian phòng của Thuần Vu Khôn.

-Ồ!

Người bên trên cửa sổ bất chợt phóng mình nhảy xuống bên dưới như một cánh chim. Chỉ cần chạm nhẹ vào mái lầu thứ hai là bóng đen kia có thể rơi xuống giữa chùng những bụi cây dưới đất.

Tuy chỗ người kia rơi xuống cách nơi Lữ Chính Anh và Hô Diên Mỹ ẩn náu có đến mười lăm, mười sáu trượng ngoài, nhưng trong lúc này hai người đã nhìn rõ ràng bóng đen kia không phải ai khác mà chính là Thuần Vu Khôn.

Lữ Chính Anh không chậm trễ tung mình rời khỏi chỗ nấp, vọt nhanh về phía cuối lộ dẫn đến chiếc thuyền, đồng thời cười nhạt nói:

- Thuần Vu Khôn, thủ hạ của người còn chưa biết sống chết ra sao, người đành lòng bỏ chúng chạy trốn sao?

Thuần Vu Khôn vẫn im lặng trong đám bụi cây không hề có phản ứng gì.

- Đúng ngay lúc ấy có hai bóng người cùng rơi xuống cách chỗ Thuần Vu Khôn chừng tám thước.

Đó chính là hai đồ đệ hàng đầu của Thuần Vu Khôn là Kim Thạch Minh và Văn Nhân Ngọc.

Lữ Chính Anh lại trầm giọng quát:

- Lão tặc Thuần Vu Khôn đừng giả vờ làm bộ, mau ra đây chịu chết!

Thuần Vu Khôn đột nhiên đứng phắt dậy, cười nhạt nói:

- Tiểu tử, chết đến nơi còn dám ở đây to tiếng.

Tình hình trước mắt đối với Lữ Chính Anh mà nói có thể xem là thù nhân gặp nhau.

Chỉ thấy hai mắt chàng phát ra hai tia nhìn lạnh buốt, còn miệng quát lớn:

- Lão tặc, nợ máu phải trả bằng máu. Bây giờ là lúc ngươi phải trả món nợ máu diệt môn của ngươi rồi đấy!

Chưa dứt lời cả người lẫn kiếm đã bắn nhanh như tên về phía Thuần Vu Khôn.

Chỉ nghe tiếng của Hô Diên Mỹ nói lớn:

- Phó lệnh chủ, hãy cẩn thận...

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hai ánh lửa giao vào nhau bắn nhanh về phía Lữ Chính Anh.

Đúng lúc ấy Thuần Vu Khôn quát lớn:

- Dâm phụ, lão phu sẽ lấy mạng ngươi trước.

Vừa dứt lời người lão bay lên không trung, nhắm hướng Hô Diên Mỹ bổ xuống.

Tình hình trước mắt quả thật là một sự thay đổi ngoài ý muốn.

Bởi vì ai cũng không nghĩ rằng trên người của Kim Thạch Minh và Văn Nhân Ngọc có mang theo kịch độc phun lửa, lợi dụng trong lúc Lữ Chính Anh bay người về phía Thuần Vu Khôn thì bọn chúng ra tay.

Trước diễn biến bất ngờ này khiến cho Lữ Chính Anh và Hô Diên Mỹ rơi vào trong thế hiểm.

Nguy hiểm đang kề cận, nhưng Lữ Chính Anh vẫn bình tĩnh lặn người xuống đất tránh đi hai viên liệt đạn. Còn Hô Diên Mỹ tuy không phải là đối thủ của Thuần Vu Khôn, nhưng Thuần Vu Khôn trên người đã bị thọ thương vì vậy chống đỡ năm mươi chiêu của lão đương nhiên không thành vấn đề.

Lữ Chính Anh tin rằng chỉ cần Hô Diên Mỹ kéo dài thời gian thêm vài mươi chiêu thì đủ để chàng giải quyết hai tên Kim Thạch Minh và Văn Nhân Ngọc.

Bởi vì nghĩ như vậy, cho nên sau khi lặn một vòng chàng lập tức tung người bắn mình về phía ẩn thân của Kim Thạch Minh và Văn Nhân Ngọc.

Đúng lúc Kim Thạch Minh và Văn Nhân Ngọc đang bổ người về phía Lữ Chính Anh.

Vì vậy không hẹn mà cả ba đều đụng đầu nhau trên không. Chỉ nghe một tiếng ầm dậy đất, tiếp theo là tiếng kêu thảm thiết. Lữ Chính Anh từ từ rơi xuống đất, còn Kim Thạch Minh bị đánh gãy cánh tay phải bay ra xa ngoài ba trượng.

Văn Nhân Ngọc thì bị một chưởng của Lữ Chính Anh đánh rơi vào những bụi cỏ xa ngoài một trượng.

Lữ Chính Anh hy vọng trận đấu mau kết thúc để Hồ Diên Mỹ khỏi rơi vào nguy cảnh, vì vậy vừa ra chiêu chàng đã dùng hết chân lực.

Sau một chưởng đánh trọng thương hai đệ tử tâm đắc của Thuần Vu Khôn, Lữ Chính Anh không hề chậm trễ bằng người phóng mình về phía Thuần Vu Khôn, miệng quát lớn:

- Lão tặc, hãy nộp mạng!

Thuần Vu Khôn tuy đã đánh Hồ Diên Mỹ lùi ra sau, nhưng trong thời gian ngắn ngủi lão không cách chi thu phục được Hồ Diên Mỹ.

Trong khi Lữ Chính Anh một chiêu đả thương hai tên thủ hạ của lão, trong lòng lão cảm thấy thất kinh. Lão tập trung toàn lực đánh một chưởng đẩy lùi Hồ Diên Mỹ ra sau một bước lớn, và nhanh như chớp phóng mình về chiếc thuyền bên hồ định tháo chạy.

Lữ Chính Anh thấy vậy vội hét vang một tiếng, phóng thanh trường kiếm trong tay về phía Thuần Vu Khôn.

Thế nào đi nữa thì đường kiếm bay vẫn nhanh hơn con người. Vì thế Thuần Vu Khôn không thể không đưa kiếm ra đánh rơi thanh trường kiếm đang lao tới của Lữ Chính Anh.

Trong lúc Thuần Vu Khôn lo ứng phó với thanh kiếm của Lữ Chính Anh thì chàng cũng vươn lên kịp, cùng lúc quát to:

- Lão tặc, lưới trời lồng lộng người không thoát được đâu. Đêm nay là lúc người phải trả nợ máu cho Lữ gia ta...

Trong khi nói cả hai đã xông vào quyết đấu kịch liệt.

Lúc này do tác dụng phún hỏa đồng của Văn Nhân Ngọc và Kim Thạch Minh vừa rồi đã khiến những đám cỏ xung quanh đều bị thiêu cháy. Chẳng mấy chốc đã biến thành một đám cháy dữ dội, chiếu sáng cả mặt hồ.

Chỉ thấy một bóng người từ trên đỉnh Y Thúy Lầu bay xuống, đồng thời có tiếng nói rằng:

- Chính Anh ca ca, cần muội giúp một tay không?

Hóa ra đó là Chu Á Nam.

Thuần Vu Khôn tự biết đã hết đường thoát thân, nhưng cũng không nỡ chịu bỏ mạng. Vì thế dù lão ta đã bị thọ thương, lão vẫn dững mãnh như hổ điên khiến cho Lữ Chính Anh chẳng làm gì được.

Chính Anh biết rõ lão ta đã có ý thí mạng, tự nhiên chàng không đại gì liều mình với lão. Một mặt chàng quyết đấu để làm tiêu hao chân khí của Thuần Vu Khôn, mặt khác nói với Chu Á Nam:

- Đa tạ muội, không cần đâu!

Tiếp theo chàng chợt hỏi:

- Tình hình phía trước thế nào rồi?

Chu Á Nam mỉm cười nói:

- Chỉ còn ân sư và nương mẫu của tiểu muội đang song chiến với Lãnh Vô Tình. À, đúng rồi! Nương nương của muội nói rằng lão tặc Thuần Vu Khôn phải đợi người đến mới có thể giết được...

Lữ Chính Anh cười thong thả nói:

- Được mà...

Thuần Vu Khôn cười nhạt dùng hết công lực tấn công, thế công của lão tặc càng lúc càng lợi hại áp đảo Lữ Chính Anh thoái lui ra sau liên tục mấy bước.

Lữ Chính Anh cười lớn nói:

- Lão tặc định tiến công để tìm đường trốn à? Đáng tiếc đã quá muộn rồi.

Thuần Vu Khôn cười xảo quyết nói:

- Lão phu đã muốn chạy thì không có ai ngăn cản được!

Trong khi nói lão đưa kiếm gạt mạnh trường kiếm của Lữ Chính Anh, đồng thời vọt mình đào tẩu.

Lữ Chính Anh bất chấp nguy hiểm, lướt nhanh đến cản đường. Một loạt tiếng va chạm binh khí vang lên, sau đó cả hai đều rơi xuống đất.

Chỉ nghe Thuần Vu Khôn cười đắc ý nói:

- Tiểu tử, mùi vị thế nào?

Hóa ra trong chiêu thí mạng vừa rồi của Thuần Vu Khôn, do vì Lữ Chính Anh không màng nguy hiểm ngăn chặn nên mới bị thụ thương. Chỉ thấy vai trái của Lữ Chính Anh đầm đìa máu tươi, hiển nhiên vết thương không phải nhẹ.

Nhưng công lực của chàng không vì bị thụ thương mà ảnh hưởng, chàng vẫn hùng hổ xông lên trước ngăn chặn, cười gằn quát:

- Lão tặc, ngươi chạy không thoát đâu!

Chu Á Nam nhìn thấy Lữ Chính Anh đã bị trọng thương, trong lòng thấp thỏm không yên, sau khi hét lớn một tiếng nàng cũng nhảy vào vòng chiến.

Ngay lúc ấy, một tiếng thanh tiêu trong màn đêm truyền đến.

Chu Á Nam không nén được vẻ vui mừng reo lên:

- Chính Anh ca ca, nướng nướng của muội đến rồi...

Một bóng người từ trên đỉnh Ý Thúy Lầu bay nhanh xuống như một con thần ưng. Người chưa đến đã nghe tiếng quát:

- A đầu, tránh sang một bên!

Chu Á Nam dạ một tiếng, đứng sang một phía. Chu Tứ Nương như thiên thần từ trên trời giáng xuống, lưỡi kiếm của bà ta đánh vệt lưỡi kiếm của Thuần Vu Khôn, cùng lúc hạ giọng nói:

- Chính Anh, ngươi đã bị trọng thương mau thoái lui ra sau!

Thuần Vu Khôn múa kiếm phản kích lại, lão còn cười xảo quyệt nói:

- Các ngươi đồng loạt lên đi, lão phu muốn đưa lũ ngươi đi cùng một lượt.

Lữ Chính Anh lớn tiếng nói:

- Lệnh chủ, bây giờ là lúc Chính Anh này đòi lại nợ máu của nhà họ Lữ. Một chút thương thế này có đáng gì đâu chứ?

Chu Tứ Nương gật đầu nói:

- Tốt! Chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất để giết chết lão tặc này.

Chu Á Nam với giọng bi thương nói:

- Nướng nướng, phụ thân cũng bị lão này gián tiếp giết chết, nữ nhi cũng muốn có một phần...

Chưa nói hết câu, người đã nhảy vào tham chiến.

Chu Tứ Nương do vì chiến đấu trong một thời gian dài nên người cũng đã mỗi mệt, còn Lữ Chính Anh thì bị thọ thương bên vai trái. Bởi vậy cho dù cả hai đều có chí phục thù nhưng so với công lực bình thường quả thực giảm sút rất nhiều. Vả lại Thuần Vu Khôn muốn liều mình cho nên dù một địch với hai miễn cưỡng cũng có thể duy trì thế bình thủ. Nhưng bây giờ có thêm Chu Á Nam tình thế hoàn toàn thay đổi.

Chu Á Nam vừa tham chiến, Lữ Chính Anh một kiếm chém rơi cánh tay trái của Thuần Vu Khôn.

Tiếp theo đó, Chu Tứ Nương hét lên một tiếng, đánh bạt thanh trường kiếm của Thuần Vu Khôn thuận tay quét ngang lưỡi kiếm một đường, chân phải của Thuần Vu Khôn liền bị chặt đứt lìa một nửa.

Tuy bị chém đứt một cánh tay và một nửa chân phải, nhưng Thuần Vu Khôn không hề rên la một tiếng. Hơn nữa thanh trường kiếm trong tay của lão tỏ ra giận dữ lôi đình, nhắm vào đầu của Chu Tứ Nương chém nhanh xuống.

Nhưng thế kiếm này của lão ta đã bị Lữ Chính Anh đỡ thay cho Chu Tứ Nương.

Cùng lúc ấy, hai thanh trường kiếm của Chu Tứ Nương và Chu Á Nam nhất tề cắm sâu vào ngực của Thuần Vu Khôn.

Thuần Vu Khôn tuy cứng rắn, cũng phải phát ra tiếng kêu thê thảm. Tiếng kêu gào của Thuần Vu Khôn còn chưa dứt thì lưỡi kiếm của Lữ Chính Anh đã quét ngang, đầu của lão liền rơi xuống đất.

Chợt nghe giọng nói Giả Nam Tinh ở bên cạnh:

- Cả đời gian hùng quỷ kế đa đoan, nhưng kết cuộc cũng bi thảm.

Chu Tứ Nương đứng lạng giữa gió đêm như một pho tượng.

Lữ Chính Anh và Chu Á Nam với nét mặt nghiêm túc, đứng ngẩng đầu lẩm bẩm cầu nguyện.

Chu Quân Ngọc chậm rãi bước lên trước, tụt xé vạt áo của mình băng lại vết thương cho Lữ Chính Anh.

Giả Nam Tinh lại thở dài một tiếng:

- Chư vị, hãy đi thôi! Công việc cứu thương cũng đủ để cho chúng ta bận rộn một hai ngày...

oOo

Trong khi ánh triệu dương bắt đầu xuất hiện báo hiệu một ngày mới. Chu Tứ Nương trước mọi người tuyên bố thoái lui chức lệnh chủ của Thất Sát Lệnh, và lệnh chủ mới do Lữ Chính Anh đảm nhận. Vô Địch Bảo sửa thành Tập Hiền Sơn Trang là nơi võ lâm đồng đạo cùng tụ tập với tinh thần thượng võ.

Còn cái gì gọi là tài bảo của Thiên Tâm Cốc cũng giao cho Lữ Chính Anh toàn quyền xử lý, dùng vào việc cứu tế cho những vùng bị thiên tai.

Lời tuyên bố vừa dứt, mọi người nhiệt liệt hoan nghênh.

Trong tiếng hoan nghênh, Chu Tứ Nương nghiêm nét mặt nói với Lữ Chính Anh:

- Chính Anh, bây giờ ngươi trước tiên phải trở về nhà cũ ở Hồ Nam, trùng tu lại Lữ gia trang và cúng tế cho những hương linh của Lữ gia.

Lữ Chính Anh hai mắt ngấn lệ, gật đầu cung kính đáp:

- Vâng! Lệnh chủ!

Chu Tứ Nương mỉm cười nói:

- Không! Bây giờ ngươi có thể gọi ta là nhạc mẫu được rồi...

- o O o -